

Sabrina: La ventafocs de Long Island

L'any 1954, quan la Paramount encarrega a Billy Wilder el guió i la direcció de *Sabrina*, aquest ja ha rodat alguns dels millors films de la seva primera època, caracteritzada per un profund pessimisme i una evident preferència per les històries de caire dramàtic, com, per exemple, *Cinco tumbas al Cairo* -1943-, *Perdició* -1944- o *El Crepúsculo de los dioses* -1950. *Sabrina*, d'alguna forma, inicia la celebrada sèrie de comèdies de la segona època, un grup de pel·lícules que van conformant progressivament el que podríem dir genuí estil Wilder. A *Sabrina* ja trobam un sòlid guió i una neta i impecable realització que incorpora alguns dels seus típics tocs d'humor, però hi falta encara l'acidesa, la mala llet que converteix moltes de les seves comèdies posteriors (*El apartamento* -1960-, *Uno, dos tres* -1961- o *Irma, la dulce* -1963-, etc) en veritables obres mestres.

Sabrina es presenta, ja des del principi, com un simple conte de fades per adults: la pel·lícula comença amb una veu en off que ens informa que som davant d'una nova Ventafocs, Sabrina, filla del xofer d'una família rica de Long Island, que està enamorada sense esperança d'un dels hereus de la fortuna familiar, David Larrabee (William Holden). Pel paper protagonista, Wilder va tenir l'encert de triar Audrey Hepburn, que s'havia donat a conèixer, precisament, en un paper molt semblant, la princesa de *Vacaciones en Roma*, entranyable film de William Wyler, gràcies al qual la Hepburn va guanyar, merescudament, un Oscar. La seva interpretació de Sabrina va acabar de consagrar-la com a estrella de cine i va convertir-la en un model de dona que va esdevenir tot un mite, un mite del qual l'actriu no es va poder escapar mai del tot: una noia a la vegada sofisticada i ingènua, d'innocent perversitat i d'estilitzats trets físics que varen seduir tota una generació de cinèfils.

Sabrina és enviada pel seu pare a París a estudiar cuina, amb l'objectiu que oblidés la seva malaltissa obsessió amorosa per David. A París, Sabrina coneix un baró quasi octogenari, qui, com un nou Pigmalión, la converteix en una dona sofisticada. Quan torna, la seva trans-

formació sedueix el propi David, que, fins aleshores, ni tan sols s'havia adonat de la seva existència. Aquest inoportú enamorament està a punt de malbaratar les seves noces amb una rica hereva, i, de passada, un magnífic negoci que el seu germà, Linus (interpretat per Humphrey Bogart), està a punt de tancar amb el pare de la seva futura cunyada. Linus intenta solucionar el "problema" d'una manera expeditiva, molt pròpia del seu tarannà de tauró dels negocis: aprofitant un petit accident que manté David separat uns dies de Sabrina, simula que també s'ha enamorat, li fa creure que està disposat a deixar-ho tot per tal d'escapar amb ella a París. La seva intenció és, evidentment, allunyar-la del germà i desempallegar-se de la seva nociva presència. Nociva, és clar, pels seus negocis. Però ja se sap: és obligatori i canònic que els contes de fades acabin amb el *happy end* de rigor, així que, contra tot pronòstic, Linus i Sabrina s'enamoren i fugen junts a París, on els diners d'ell ajudaran sens dubte a la merescuda felicitat de la parella.

Per convertir aquesta tòpica història d'amor en una pel·lícula que s'aguantés mínimament, són necessàries unes enormes dosis de talent, de les quals només pot disposar un realitzador de la categoria de Billy Wilder. Efectivament, gràcies a un àgil guió (escrit pel mateix Wilder amb l'ajuda de Samuel Taylor i de l'eficaç Ernst Lehman) i a una realització sòbria, encara que ajustada amb molta saviesa a les necessitats del film, *Sabrina* esdevé una pel·lícula deliciosa que, per força, ha d'entusiasmar al públic menys exigent, sense defraudar del tot als espectadors acostumats als films més vigorosos de Billy Wilder.

Sabrina no s'inclourà mai en un llistat de les cent millors pel·lícules de la història del cine; ni tan sols si, benèvolament, ampliàssim el llistat a dos-cents títols. De fet, no passa de ser un film menor dins l'extraordinària filmografia de Billy Wilder, un film amable i, a estones, inclús superficial, però molt ben construït. *Sabrina* ve a demostrar, com a tants altres films de la història del cine (fa falta recordar ara films menors de joiosa contemplació com *La taberna del irlandès* de John Ford o *La vida privada de Sherlock Holmes* del propi Billy Wilder?), que qualsevol argument cinematogràfic, per molt banal que sembli a primera vista, en mans d'un gran director, és susceptible de convertir-se en una pel·lícula digna. ❖

Jack Lemmon: "Sóc una al.lota...sóc una al.lota... sóc una al.lota..."
Con faldas y a lo loco